

גדי יולוס:

„לקאהיר, דרך אתונה, בגלל מס־הנסיעות!“

הנה, גמרנו את תפקידנו בקלפי. אפשר לנוסע לחו"ל. ראיתי בעיתון מודעה המכריזה על טיסות הלוך וחזור לכל היעדים באירופה, במחיר של \$199. זה נראה לי TOO GOOD TO BE TRUE. אז נגשתי עם איש־העסקים בן ה-27, גדי יולוס, שהוא האיש מאחורי הרעיון. איך זה כל־כך זול! שאלתי אותו.

אנחנו עובדים על מקומות פנויים שנשארים בטיסות של מעוף, ארקיע וסך־דור. יום לפני הטיסה כבר ברור כמה מקומות פנויים נשארו, ואם אדם מחליט להצטרף לאותה טיסה 24 שעות לפני שהיא מתבצעת, הוא משלם רק \$199.

● **מה הסיכויים בקיץ למקום פנוי כזה?**

תמיד יש כמה מקומות פנויים, ובחורף בוודאי יהיו הרבה יותר. ובכל זאת, באופן תיאורטי אני יכולה לחכות למקום פנוי כזה במשך שבועיים. לטלסן כל פעם 24 שעות לפני מועד הטיסה, ואז יגידו לי שאין מקום.

באופן תיאורטי זה נכון. אבל בדרך־כלל זה לא קורה, מחכים יום או יומיים. הטיסות האלה לא נועדו לאנשי־עסקים, שצריכים להיות במקום מסויים כעולם בשעה מסויימת. זה נועד יותר לאנשים צעירים, שלא בריוק משנה להם אם הם יגיעו לפאריס ביום ראשון או ביום שלישי.

● **את התרגיל הזה המציא, במדומני, פרדי לייקר האנגלי, שאחרי שנה של פעילות ששט את הרגל.**

הוא פשט את הרגל מפני שהחברות הטרנס־אטלנטיות הורידו מחירים ומכרו ממש כמחירי־הפסד, כדי להפיל אותו.

● **ולמה שבאן זה לא יקרה?**

זה כן יקרה. הנה, אל־על כבר הורידה את מחירי הטיסה ללונדון ל-\$299.

● **אז איך תילחם כדי להישאר בשטח?**

קשה מאד להילחם. בינתיים הנוסעים מרוויחים מהטיסות הוולות שלנו, וגם מזה שאל־על מורידה מחירים. אבל לטווח ארוך, אם הממשלה לא תוריד את הסיכוסד מאל־על ולא תהפוך אותה לחברה עצמאית — תישלל זכות הקיום של מעוף.

● **דבר נוסף שעשית לאחרונה הוא מכירת הביטל־טיוול למיזרח הרחוק ב-\$999. לפי מה שהצלחת לברר, המחיר הזול ביותר עד כה לבנקוק, עבור הטיסה בלבד, היה \$1,500. איך אתה יכול לתת טיסה, מלון, ארוחת־בוקר ומלווה ב-\$999, מה התרגיל?**

עשיתי הסכם טוב מאד עם איגיפט אייר, שהם יטיסו את הנוסע הישראלי מקאהיר לבנקוק ב־600 דולר, עוד \$200 עולה להביא את הנוסע הישראלי מישראל לקאהיר, דרך אתונה, ושאר הכסף הולך למלונות (שגם איתם עשיתי עסקה ניפלאה). אני מרוויח מהעמלות.

● **למה התייר הישראלי צריך לזנום לקאהיר דרך אתונה?**

שילטונות־המס המציאו דרך כדי שלא לעקוף את מס־הנסיעות, וככה זה עולה למטייל עוד \$200.

שולמית לפיד:

„שש שנים ישבתי סגורה בחדר וכתבתי!“

לאמריקאים זה לקח יותר ממאתיים שנה כדי להציע אשה לתפקיד סגן הנשיא. אצלנו, צ'יק־צ'אק, במחות מ־60 שנה של אגודת־הסופרים, נבחרה אשה ליו"ר האגודה. שאלתי את שולמית לפיד, היו"ר החדשה, מדוע בכלל רצתה בתפקיד הזה, שהוא בעיקרו אדמיניסטרטיבי, ושבוודאי גוול חלק מוזמנה, שהיה יוכל להיות מוקדש לכתיבה.

זה נכון שהתפקיד יגוול חלק מוזמני, אבל עכשיו אני מוותרת ממש ברצון על הכתיבה. שש שנים ישבתי סגורה בחדר, כדי לכתוב את גיא אוני ואת סיפרי האחרון כחרס חנשבר, שיראה אור בקרוב.

הרגשתי שאני רוצה לצאת קצת החוצה, שאני רוצה מגע עם העולם.

● **מה תפקידו של יו"ר אגודת־הסופרים?**

הבעיה המרכזית היא מציאת מקורות־מימון, כדי להמשיך ולקיים את המפעלים של האגודה, שהם עיתון האגודה מאזניים, שמירת הגניןך הענק שלנו, סדרות הספרים שיוצאות לאור, הפעילות השוטפת של הבית, ויש האיגוד המיקצועי, שצריך לטפח אותו כדי שיתחיל לתת פרי.

● **האם תתני או תירצי לתת גוון נשי יותר לאגודה, שנישלמה במעט 60 שנה על־ידי גברים?**

את שואלת אם אצבע את הקירות בוודאי? לא. אני באמת לא רואה הברל בין גבר לאשה בתפקיד הזה.

● **האם יש ייצוג נאות לנשים באגודה, כמה מתוך הסופרים הרשומים באגודה הן נשים?**

באגודה רשומים 370 סופרים — סיפרות יפה, מסאיים ומשוררים. כשליש מתוכם הן נשים.

● **דובר הרבה לאחרונה על תפקידם של הסופרים כגוש של אנשיררות, בהשמעת קול ודעה בעניינים ציבוריים ופוליטיים. מה דעתך על זה?**

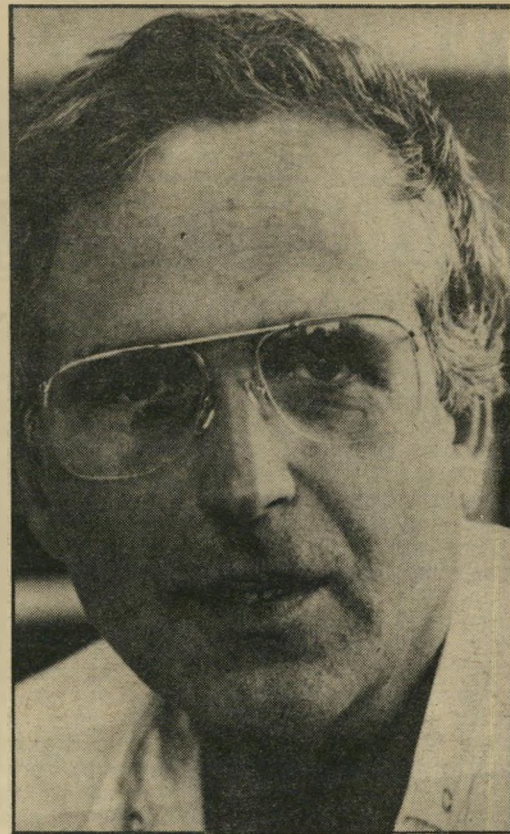
אני מניחה שהצפיפות מהסופר כאיש־מוסר הן גבוהות. רואים בהם מור־הוראה, אנשי־מוסר, אפילו איזה נביאים קרמונים. גם חלק מהסופרים עצמם רואה את עצמו כאור כזה, ומכאן שהם מעורבים בנושאים ציבוריים שהמוסר הוא מרכיב שלו. אני בהחלט חושבת שיש נושאים בהם הסופר צריך להשמיע את דעתו, כמו נושא הצנזורה באמנות, למשל.

● **ונושאים יותר פוליטיים?**

היתה מעורבות של האגודה בנושא המילחמה בלבנון. הרעה הפרטית שלי אינה קובעת כאן. יש ועד, ועל־ידי הצבעה מחליטים על איזה נושא להגיב וכיצד.

● **ומה דעתך על כך?**

צריך לברוק כל נושא לגופו, ואם מחליטים להגיב — מגיבים.

איתמר בורוביץ:

„נושא הביטוח הרפואי אינו מפותח בארץ!“

יותר ויותר אנחנו קוראים בעיתונים על אנשים הזקוקים לניתוחים נדירים, הנועשים אך ורק בחו"ל. בדרך־כלל בארצות־הברית, יטעלו את חייהם. ברוב המיקרים אין החולה או מישפחתו יכולים לעמוד בהוצאה הכספית של מאות אלפי דולארים, ואז מונים לציבור שיתרום. מה עושים אותם שאינם מצליחים לגייס את הכסף, ומה עושים אותם המתיישים לבקש תרומות?

שאלתי את ד"ר איתמר בורוביץ, סמנכ"ל חברת הביטוח הפניקס. מדוע חברות־הביטוח לא בנוות תוכנית למיקרים כאלה. אדם ישלם סכום חודשי, ובשעת הצורך תכסה החברה את כל הוצאות אישפוזו וריפויו בחו"ל.

שאלה קשה מאוד שאלת אותי. האמת היא, שכל הנושא של ביטוח רפואי פרטי אינו מפותח בארץ, מפני שקופות־החולים מכסות את הרוב.

● **ובכל זאת, יש מיקרים חריגים שקופות־החולים אינן מכסות.**

נכון, אבל חברות־הביטוח אינן בנויות לעשות תוכניות למיקרים חריגים. כביטוח אפשר להתעסק אם יש לך מיספרים גדולים. יחד עם זאת אומר לך, שלאחרונה היו דיבורים בחברות־הביטוח בעניין ביטוח רפואי פרטי, באופן יותר כולל. לא נגענו בנושא שאת העלית עכשיו. אני לא יודע כמה אנשים ירצו להיכנס לתוכנית שתכסה רק אישפוז וטיפול בחו"ל.

● **אולי הרבה אנשים, איך אפשר לדעת?**

אולי. איך פעם לא ברקנו את הנושא הזה ממש.

● **אולי תעלה אותו בישיבתכם הבאה?**

אני בהחלט אעשה זאת.